

Князь Александъръ I взелъ писалката, навелъ се надъ сложената книга и написалъ.

— „Боже, пази България — Александъръ“.

До княза стоялъ братъ му Иосифъ, който му билъ дошълъ на гости преди нѣколко дена.

Бунтовниците повели князь Александра и брата му и ги завели въ военното министерство, дето имало скрити тѣхни другари офицери. Следъ това заповѣдали имъ да се качатъ въ единъ файтонъ и ги предали на силенъ конвой юнкери и офицери да ги откаратъ за гр. Орѣхово. На пристанището въ тоя градъ чакало малко военно паракходче, което зело двамата князе съ стражата имъ и ги отнесло надолу по Дунава чакъ при устието на голѣмата рѣка, като ги стоварило въ руския градъ Рени. Рускитѣ граничари не знаели, кои сж и какви сж стоваренитѣ тамъ човѣци. Като се научили, че тѣ сж князь Александъръ български и братъ му Иосифъ, попитали телеграфически въ Петроградъ, какво да правятъ съ тѣхъ. Рускиятъ царъ заповѣдалъ да ги приематъ и да ги пуснатъ свободни въ Русия, да идатъ, дето обичатъ. Освободени отъ стражата, двамата князе минали презъ Русия и отишли въ Австрия.

Кой има право да пжди княза? Главнитѣ бунтовници въ София обявили, че тѣ свалили княза отъ престола, защото така било по-добре за българския народъ, който трѣбвало да се помири съ руския царъ.

Новината се прѣснала въ всички градове и села. Хората останали изненадани. Вчера, се казва, всички викали: да живѣе съединението! да живѣе